

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VANGENDE VROUWEN

Een blijspel in twee delen

1880
door

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2020
Nr. 3533

PERSONAGES

(5 dames)

GERTRUDIS : 45 +: Zenuwpees, drama queen. Voelt zich de leider van de club, wil alles volgens haar idee en regels. Draagt vissersvest boven haar T-shirt en vissersbroek. Het is haar omgebouwde schuur, volgens haar tuinchalet, waar de club in is gevestigd.

DENISE : 40+: Rationele vrouw, no-nonsense, ook bazig en dominant, dikwijls in clinch met Gertrudis.

RACHEL : 30-35 Labiel, nerdachtig persoon, haar in klassiek dotje, zware bril, timide en snel overstuur. Zal op het einde van het verhaal metamorfose ondergaan. Tik, brilletje op neus verschuiven. Kledij traditioneel, wat ouderwets. Begrijpt ook niet alles en kan moeilijk lachen. Bij haar loopt meestal alles fout.

ANDI : 28- 35 : Losbol, lachebek, je-m'en foutiste, kledij : flashy, kleurrijke jogging, T-shirt met uitgesneden V-hals, roze botten, helikopterpetje.

FLOER : 30- 45: Alternatieve niet op haar mond gevallen Hollandse dame met punch en branie. Houdt wel van een 'grapje'.

Alle dames dragen een broek en plastic botten behalve Rachel. Zij draagt vintage (saai) kleding of deux-pieces tot net onder de knie met daaronder klassieke botten. Gertrudis draagt een vissersvest zonder mouwen en vissersbroek, bij vertrek ook vissersshoed.

DECOR

Vissersclubhuis met toilet en keuken (beide apart). De ruimte is ingedeeld in 5 muurdelen. Elke dame heeft haar deel van de muur. Dit wordt ook aangeduid door een foto van elke dame met haar grootste gevangen vis. Onder de foto haar voornaam. Gertrudis' trotse foto hangt in het midden met een karper van drie kilo in haar handen. Dan Denise met een veel kleinere karper of andere vis en Andi met een nog kleinere vis. José (die niet in beeld komt) hangt er ook met een middelgrote vijvervis. Rachel heeft een foto waar ze triest een oude tamboerijn vasthoudt. Deze tamboerijn met belletjes en natuurvel hangt naast of onder de foto. Onder elke foto hangschabben aan de muren waarop tientallen verschillende soorten plastic potjes en vismateriaal staan of liggen. Onder of naast de schabben staan of hangen (rechtopstaand of in de lengte hangende) per persoon ook hun hengels bestaande uit diverse stokken en werphengels. Voorstel: (aanpasbaar in functie van de beschikbare plaats.) Gertrudis heeft vier hengels en twee werphengels, Denise drie hengels en twee werphengels, Rachel en Andi twee hengels en één werphengel. José hetzelfde aantal als Denise. José heeft een telescopische (rode) hengel van 3 meter. Deze moet uitgetrokken kunnen worden op de scène. De andere hengels worden niet uitgetrokken. Er ontbreekt overal één hengel omdat Gertrudis daarmee binnen komt in de eerste scène. Onder de schabben staan ook de visserskisten (vissersbak) van elke dame (behalve deze van Rachel). In het midden staat een grote oude zetel (minstens

twee zit). Er dient een deur naar een (onzichtbare) kleine inkomhal te zijn (Jardin of cour). Een deur naar het toilet (andere zijde van inkom) en een opening naar de 'keuken' achteraan of eveneens zijkant toilet. In het midden tegen de muur, boven de foto's, hangt een plakkaat met 'Vissersclub de Vangende Vrouwen' in (gouden) letters geflankeerd door een vis naar keuze. (foto of getekend) Er is ook een (hand) schrijfbord waar met krijt de tactieken worden op getekend.

Noot aan de regisseur:

Om mijn zienswijze te verduidelijken vindt u regelmatig regieaanwijzingen en suggesties terug. Het staat u als regisseur natuurlijk vrij om, binnen de lijnen en geest van het verhaal, er uw eigen interpretatie aan te geven.

Ter info:

Tijdens het stuk wordt veel gesproken over 'maaikes'. In het Antwerpse is dat het dialect voor maden, larven. U kan dit aanpassen (zoals alles trouwens) in functie van het lokale dialect.

KORTE INHOUD

Omdat 'vangende vrouwen' niet te vatten zijn en zeker niet samen is het onmogelijk om dit verhaal samen te vatten en wagen wij ons dus ook niet aan een samenvatting. Wat wij u wel mee kunnen geven zijn de namen van de uitsluitend vrouwelijke personages. In alfabetische rang...eh...volgorde: Andi van de Aldi, Denise de vieze, Floer van de Carrefour, Gertrudis de sluikvis en Rachel de tuttebel. Er is ook nog José maar daar is iets mee. Eén gouden raad van tante Kaat: wat er ook gebeurt, laat u niet vangen! Veel plezier!

EERSTE DEEL

Scène 1: De voorbereiding

(Gertrudis komt met vijf hengels in haar handen vanuit de keuken de salon binnen. Ze heeft het moeilijk om ze alle vijf de baas te kunnen.)

GERTRUD : Voilà die zijn proper....

(Gsm rinkelt. Paniek bij Gertrudis. De zenuwachtige zoektocht naar haar gsm begint met de stokken in haar handen. Ze is helemaal de kluts kwijt en slaat met de hengels wild in het rond waardoor bij haar zoektocht heel wat potjes van de schabben sneuvelen. Grote chaos.)

Mijn gsm....verdekke... waar heb ik die gelaten....allez nu....waar is die....stom machien.... straks ben ik te laat.... Oh nee....ai....verdomme hé....

DENISE : *(Roept goedgezind)* Goedemorgen!

GERTRUD : *(Verschiet en laat alle hengels vallen.)* Aaah!... Moet dat nu?

DENISE : Wat?

GERTRUD : Mij zo doen verschieten.

DENISE : Ik zeg alleen goedemorgen.

GERTRUD : Ooh! Ooh! Rap! Rap! *(Ze tast snel in de zakken van haar broek of vest en haalt er een klein windmolentje op batterijen uit, zet het snel aan.)*

DENISE : Opvlieger? (Vapeur)

GERTRUD : Een serieuze! Ooh! Ooh! Pfft! Heet! Heet! *(Ze doet haar vissersvest uit en blaast met de molen over haar hele lichaam, ook onder haar oksels.)* Allemaal uw schuld.

DENISE : Lap, daar gaat mijn goed humeur.

GERTRUD : Pfft. Dat doet deugd. Oh verdorie te laat.... dat ook nog

DENISE : Te laat? Ik dacht dat ik te vroeg was.

GERTRUD : Mijne gsm! Hebt ge uw voeten geveegd?

DENISE : Het is droog buiten.

GERTRUD : Dat kan mij niet schelen. Vegen!

DENISE : Enfin Gertrudis, dat is hier een oude schuur.

GERTRUD : Tuinchalet Denise, tuin-cha-let! En daarbij, ik heb gisteravond hier alles opgeruimd, afgestoft en nog met nat gedaan en ben niet van plan om dat vanavond weer te doen.

DENISE : Noemt gij dat opgeruimd?

GERTRUD : Is 't nog voor vandaag?

DENISE : Ik ga ze niet vegen, ze zijn proper.

GERTRUD : Doe ze dan uit.

DENISE : Denk het niet. Het duurt een half uur om ze terug aan te krijgen.

GERTRUD : Dat krijgt ge hé als ge denkt dat ge nog twintig zijt en alles een maat te klein koopt.

DENISE : Wat heeft dat met mijn botten te maken?

(Gertrudis zucht. Ze steekt de molen weg, raapt de stokken op en legt ze in de zetel.)

GERTRUD : Hebt ge maaikes bij?

DENISE : Moest ik daarvoor zorgen?

GERTRUD : Het is niet waar hé. Denise, het enige waar gij moet aan denken vergeet ge.

DENISE : Er waren er toch nog veel over de laatste keer.

GERTRUD : Dat is drie dagen geleden. Die zijn niet vers niet meer.

DENISE : Denkt gij nu echt dat die vissen dat gaan merken?

GERTRUD : Ja Denise, die merken dat. Oude maaikes zijn niet meer zo actief als ze aan de haak hangen.

DENISE : *(Sarcastisch)* Verse wel?

GERTRUD : Gij eet ook gene filet americain van drie dagen oud hé Denise. Maaikes moeten vers, sappig en appetijtelijk zijn en de aandacht van de vissen trekken door aan de haak vrolijk te kwispelen.

DENISE : Zoudt gij vrolijk kwispelen met een haak door uwe derrière?

GERTRUD : Stop met zeveren en help liever met die potjes terug op het schap zetten. Verdekke, nu heb ik het weer koud!

(Ze doet terug haar vest aan en ze beginnen samen de potjes terug op de planken te zetten. Ondertussen gaat het gesprek verder.)

DENISE : Zeg, iets anders... Rachel?

GERTRUD : Wat is daarmee?

DENISE : Weet die nu al dat haar Pieter elke keer als we gaan vissen ligt te smossen met dingeske, dat blondje, allez eh de dochter van Dora Janssens?

GERTRUD : Fransien?

DENISE : Ja, Fransien.

GERTRUD : Nee, en we gaan haar dat ook niet vertellen, zeker vandaag niet. Morgen is de belangrijkste visprijskamp van het jaar. Als ze het van die Fransien en haar Pieter te weten komt is Rachel in staat om ons sito presto in de steek te laten. We zijn met ons vijven ingeschreven en moeten daar morgen met ons vijven staan of we worden gediskwalificeerd. Die tuttebel is zo labiel als een vaas zonder voetsteun en ik wil deze keer winnen.

DENISE : Winnen? Vier jaar doen wij met ons vissersclubke al mee aan die wedstrijd en al vier jaar eindigen wij als laatste.

GERTRUD : Wel, dat gaat dit jaar niet gebeuren. Ik wil voor één keer stralen Denise, al die ander vissers eens op hun plaats zetten. Laten zien dat vrouwen ook ballen hebben.

DENISE : Rachel ballen? Ik begrijp niet dat een ferme gast gelijk de Pieter ooit met zo'n antiek geval is kunnen trouwen. Waar hebben die zijn ogen gestaan?

GERTRUD : Op zijn gat zeker, gelijk bij de meeste venten. We moeten er wel voor zorgen dat Rachel niet vergeet om direct na het vissen de Pieter te sms'en.

DENISE : Doet ze dat?

GERTRUD : Elke keer. Ze heeft mij verteld dat hij dat gevraagd heeft zozegd 'om de patatten al op 't vuur te zetten' zodat het eten klaar is tegen dat ze thuiskomt.

DENISE : Die zal wel iets anders klaar te maken hebben dan patatten.

GERTRUD : En die trien heeft niks door hé.

DENISE : Dat is meestal zo. Diegene die er het dichtstbij staan, weten het 't laatst.

GERTRUD : We mogen er ook niks van tegen Andi zeggen.

DENISE : De gazet van 't dorp.

GERTRUD : En caissière in de Aldi. Daar moet ik geen tekening bij maken hé?

(Gsm van Gertrud rinkelt. Van 't verschieten slaat ze alle potjes die ze net op het schap heeft gezet terug van de plank. Ze kan hem weer niet vinden.)

Verdomme! Mijne gsm. Allez waar heb ik die nu toch gelegd?... Dat is om zot te worden altijd dat gezoek naar die stomme telefoon.

DENISE : In uw broekzak.

GERTRUD : *(Haalt gsm uit broekzak)* Ah José, had gij daarnet gebeld...ah... Zeg José, als gij subiet lood en haakskes meebrengt, kunt gij dan ook verse maaikes meebrengen want Denise is ze weer vergeten? Wat?... Hoe, ge komt niet? Waarom niet? Op de spoed?...Gevallen met uwe velo?...Heup gebroken?... 't Is niet waar hé. *(Tegen Denise)* 't Is José, ze ligt op de spoed. Ze is gevallen met haar velo en heeft haar heup gebroken, de lompe doos.

DENISE : Hoe kan die nu zo stom zijn?

GERTRUD : *(Terug naar gesprek)* Hoe kunt ge nu zo stom zijn José? En juist vandaag Het zou maar erg zijn als ge dat nog expres zou gedaan hebben hé.

DENISE : Ze is er toch morgen?

GERTRUD : Ge zijt er toch morgen? Hoe minstens drie maanden out?... Ze zegt dat ze minstens drie maanden out is.

DENISE : Wij moeten daar wel met ons vijven staan hé.

GERTRUD : Wij moeten daar wel met ons vijven staan hé.

DENISE : Anders mogen we zelfs niet beginnen!

GERTRUD : Anders mogen we zelfs niet beginnen.... Hoe, dat gaat nooit lukken? ... Ze zegt dat dat nooit gaat lukken.

DENISE : Zijn daar geen rolstoelen?

GERTRUD : Zijn daar geen rolstoelen?... Ge moogt niet bewegen ook niet. Wat moogt gij dan wel zeg?

DENISE : Dat kan ze ons toch niet aandoen.

GERTRUD : Dat kunt ge ons toch niet aandoen José?

DENISE : Als ze niet kan komen moet ze maar voor een vervangster zorgen!

GERTRUD : Als ge niet kunt komen zorgt ge maar voor een vervangster Ja ik weet dat ge op de spoed ligt maar ge hebt uwe gsm toch bij u? ... Ik heb gelijk ja, anders kond gij mij niet bellen. Wel, bel maar rond

DENISE : Vandaag nog hé!

GERTRUD : Vandaag nog hé! Het is al erg genoeg dat ge ons op deze belangrijke moment in de steek laat, dus los het maar op. ... José stop met uw gesakker. Ge verliest kostbare tijd. Begint eraan en los het op. ASAP. Salut! *(Ze duwt hem uit.)*

DENISE : Het is niet te geloven.

GERTRUD : Kunt ge daar nu bij?

DENISE : Ze gaat toch voor een vervangster zorgen?

GERTRUD : Ze moet, anders zal ik haar daar op de spoed eens goed mijn gedacht gaan zeggen. Uw vrienden laat ge niet in de steek, nooit.

DENISE : Die visprijkskamp is maar één keer per jaar, van hare velo vallen kan ze alle dagen... en dan doet ze dat juist vandaag de stomme doos.

GERTRUD : Waar gaat het met de mensheid naar toe als ze door zo'n bagatel al niet meer opdagen?

DENISE : Ge neemt mij de woorden uit de mond. Een echte visvrouw die staat er als ze er moet staan.

GERTRUD : Ze kan niet meer staan want ze heeft haar heup gebroken maar zelfs met een rolstoel wil ze niet komen.

DENISE : Dat is echt moedwil.

GERTRUD : Verdomme hé en daarbovenop moet ik tegen morgen zelf nog voor lood en haakskes zorgen. Kan er nu nooit eens iemand gewoon doen wat er gevraagd wordt? Hopelijk heeft Andi het patattenmeel bij.

(Andi komt binnen met twee grote zware gesloten (mayonaise) emmers in haar handen, helemaal flashy in kleurige jogging en roze botten. Op haar hoofd een kleurrijk helikopterpetje en rugzak.)

ANDI : Ik hoor mijne naam.

DENISE : Amai! Wat is 't? Gaat ge naar 't carnaval?

ANDI : Nee, naar het ‘visfestijn’. Heb ik speciaal gekocht voor de prijskamp van morgen en vandaag ga ik het ‘invissen’. Vindt ge het niet sexy? En wat vindt ge van mijn petje? Die schroeven draaien met de wind.

DENISE : Dat is dan gelijk gij.

GERTRUD : Denkt gij dat de vissen daardoor beter gaan bijten?

ANDI : De vissen niet, maar de vissers misschien wel. Hihi!

DENISE : Kunt gij aan niks anders denken dan venten?

ANDI : Venten zijn voor mij gelijk tomatensoep met ballekes. Daar kan ik alle dagen met smaak van eten.

DENISE : Vooral van de ballekes.

ANDI : Hoor ik daar een zweem van jaloezie? Komt ge bij uwe Fons niet meer aan uw trekken?

GERTRUD : Dat zou mij niet verbazen!

DENISE : Dat zijn jullie zaken niet.

ANDI : Blauw pillekes doen wonderen Denise. Hihi!

DENISE : Hebt ge patattenmeel bij?

GERTRUD : En uw voeten geveegd?

ANDI : Dit is het patattenmeel en dit zijn mijn voeten. *(Ze draait zich om en laat één voor één de voetzolen zien.)* Goedgekeurd? De maaikes zitten in mijn rugzak.

GERTRUD : Ah, gij hebt tenminste maaikes bij want als ge aan Denise iets vraagt...

ANDI : Hoe? Gij hadt dat toch aan mij gevraagd.

DENISE : Schoon hé, een mens valselijk beschuldigen.

GERTRUD : Ze zijn toch vers.

ANDI : Wie?

GERTRUD : De maaikes natuurlijk, wat anders.

ANDI : Zeker en vast, recht van de winkel.

DENISE : Kwispelen ze vrolijk genoeg?

ANDI : Wat?

GERTRUD : Zijn ze sappig?

ANDI : Ik heb er nog niet van geproefd!

GERTRUD : Leg ze maar in de keuken, ik zal ze direct gaan wassen.

ANDI : Is dat wassen echt nodig?

DENISE : Gij eet ook niks wat niet op voorhand gewassen is hé Andi.

(Andi naar de keuken. Een zware slag is hoorbaar.)

RACHEL : Auw!

DENISE : Rachel is daar.

(Rachel komt binnen. Rond haar nek een oude vissersbak, in haar handen een grote frigobox, stoeltje, plastic zak, haar brilletje is aangedampt. Ze komt binnen, ziet niets en stoot met alles overal tegen. Grote chaos. Andi komt uit de keuken.)

RACHEL : Sorry dat ik wat later ben.

DENISE : Pas op!

RACHEL : Ai, sorry, ai, oei! Sorry!

GERTRUD : Rachel! Ik heb hier alles juist op orde gebracht.

RACHEL : Sorry!

DENISE : Blijf stil staan!

GERTRUD : Rachel stop voordat ge heel mijn infrastructuur hebt gesloopt.

ANDI : Kom Rachel, ik zal helpen.

RACHEL : M...merci!

(Ze helpen haar met haar materiaal weg te zetten.)

GERTRUD : In het vervolg laat ge die vissersbak hier staan gelijk iedereen.

RACHEL : Gij had toch gezegd dat ik hem moest meenemen om proper te maken?

GERTRUD : Heb ik dat gezegd?

DENISE : Dat hebt gij gezegd want ge hebt er nog aan toegevoegd, ik citeer, ‘Ik ben het beu om altijd de viezigheid van een ander op te kuisen’.

GERTRUD : Dat is ook. Daarom vanaf nu doet iedereen na het vissen zijn botten uit voor ge hier terug binnen komt.

ANDI : Maar allez Gertruud.

GERTRUD : Gertrudis!

DENISE : Ik doe dat niet. De reden kent ge.

RACHEL : Zweetvoeten?

DENISE : Nee Rachel.

GERTRUD : Weten jullie wel hoeveel tijd ik daar elke keer in steek?

DENISE : Waar klaagt gij nu over? Dat is hier toch zo gekuist.

GERTRUD : Wel, dan komt gij het de volgende keer maar doen. Trouwens, hebt gij uw voeten geveegd Rachel?

RACHEL : Nee, mijn bril was aangedampt en

GERTRUD : Terug!

(Rachel keert terug naar de hal.)

ANDI : Dat is hier precies het gevang. Alles op commando.

GERTRUD : Discipline en toewijding zijn belangrijk bij een vissersclub.

DENISE : En vrolijk kwispelende maaikes, niet te vergeten.

(Rachel komt terug binnen.)

GERTRUD : Bon, iedereen is er. Ga allemaal maar zitten.

ANDI : En José?

GERTRUD : José komt niet. Die ligt op spoed met een gebroken heup.

ANDI : Och gij, moeten wij die dan niet gaan bezoeken?

DENISE : Daar hebben we later nog tijd genoeg voor. Ze had maar niet zo dom moeten zijn om van haar velo te vallen.

ANDI : Ja maar....

GERTRUD : Niks te ja-maar. Trouwens gij zijt er niet op gekleed.

ANDI : Ik wist niet dat er voor kliniekbezoek een dresscode was.

GERTRUD : Dan weet ge dat nu.

DENISE : Als ze een rode neus opzet mag ze misschien als cliniclown binnen.

RACHEL : Moesten wij morgen niet met vijf zijn om mee te kunnen doen?

DENISE : José gaat voor een vervangster zorgen.

RACHEL : Hoe gaat ze dat doen?

GERTRUD : Dat is haar probleem, al moeten we op de bak van José een grote pluchen aap zetten, we zullen met vijf zijn.

ANDI : Die vissers gaan lachen.

RACHEL : Dat maakt dan geen verschil met anders want die lachen toch altijd met ons.

GERTRUD : Ik verzeker u, ik sla een haak door de tong van de eerste visser die ons nog de ‘vangende foefkes’ noemt, de vulgaire zakkenwassers. Bon, is iedereen gezeten? *(Neemt een schrijfbord (lei) en krijt.)* Tactische bespreking.

ANDI : Weeral?

DENISE : Is dat nodig?

GERTRUD : Wilt gij vis vangen?

DENISE : Denkt gij dat uwe tactiek gaat helpen?

GERTRUD : Anders hield ik geen tactische bespreking hé Denise. Zoveelste meer how-know dat we hebben zoveelste beter gaan we vangen.

DENISE : Know-how.

GERTRUD : Mannekes, vandaag is de laatste keer dat we kunnen oefenen voor de grote dag van morgen. Dus één woord: focus. *(Ze tekent met krijt een groot ovaal op het bord.)* Dit is de visvijver. De vraag is: ‘Waar zit de vis’?

RACHEL : In ’t water.

GERTRUD : Waar anders Rachel? Maar waar in het water?

DENISE : Wat is dat nu voor een vraag? Dat weten we toch niet.

GERTRUD : Juist. Dat weten we niet. Maar hoe gaan we dat wel te weten komen?

ANDI : Ik weet het. Geef eens hier. *(Ze neemt het bord en krijtje over van Gertrud.)*

GERTRUD : Ben curieus.

ANDI : Dit is dus de vijver. We zetten aan deze kant Gertruud...

GERTRUD : ...dis.

ANDI : en aan de andere kant gaan wij met drie klaar zitten om te vissen.

DENISE : En dan?

ANDI : Op ons teken begint Gertrudis te zingen.

GERTRUD : Waarom?

ANDI : Omdat door uw kattengejank alle vissen rap aan onze kant zullen zitten. Hihi.

(Allen lachen behalve Gertrud en Rachel want die laatste heeft het niet begrepen.)

GERTRUD : Grappig Andi, heel grappig.

RACHEL : Was dat grappig?

(Gertrud veegt het bord schoon en tekent weer een ovaal. Rachel steekt haar vinger op.)

GERTRUD : Dit is de viskuil. Om te weten waar de vis zit... Ja Rachel.

RACHEL : Ijzervijlsel.

GERTRUD : Wablieft?

RACHEL : Onze Pieter zegt dat om visjes te vangen we geen patattenmeel maar ijzervijlsel in het water moeten gooien om de visjes te voederen.

DENISE : Waar is dat goed voor?

RACHEL : Onze Pieter zegt dat als de visjes dat gegeten hebben we ze met een magneet kunnen vangen. Veel gemakkelijker dan met maaikes zegt hem.

ANDI : En als we een week later terug komen vissen, halen we alleen maar verroeste vis boven. Hahaha!

DENISE : Zeg tegen uwe Pieter dat hij beter zijn vis wat minder zou voederen.

RACHEL : Wat bedoelt ge?

GERTRUD : Mannekes focus. Rachel, geen ijzervijlsel en niet zingen. Dus om te weten waar de vis zit, moeten we ons in eerste instantie tactisch verspreiden rond de visvijver. Bij het lid van ons VVV waar ze het meeste bijten, daar zit de vis en daar moeten we ons allemaal naar verplaatsen.

RACHEL : Maar die vis is toch zo weggezwoomen?

GERTRUD : We houden de vis daar door ze te voederen met ons patattenmeel. Dus voordat we ons definitief aan de kuil plaatsen doen we eerst een grondige prospectie. Dit is de noordkant, zuid, oost en west. Rachel, gij zet u met uw visbak aan de noordkant, Andi gij...

RACHEL : *(Steekt haar vinger op.)* Eh... mag ik iets vragen?

DENISE : Zolang het maar niks met ijzervijlsel te maken heeft?

RACHEL : Ik ben nogal een kouwelijke, mag ik aan de zuidkant zitten?

GERTRUD : Rachel, die vijver is maar veertig meter breed, zoveel verschil gaat dat in temperatuur niet maken.

RACHEL : Van 't gedacht alleen al krijg ik het warmer.

GERTRUD : Goed, Rachel zit aan de zuidkant, Andi aan de noordkant, Denise...

ANDI : Nee, dat kan niet. Ik moet naast Rachel zitten.

GERTRUD : Waarom?

ANDI : Om haar vis van de haak te doen....

RACHEL : Ik heb daar schrik van.

ANDI : ...en een vers maaik aan de haak te doen.

DENISE : Hebt ge daar ook schrik van?

RACHEL : Daar ben ik vies van.

GERTRUD : Die zijn gewassen Rachel.

RACHEL : Ja, maar toch.

DENISE : Ik zou eigenlijk ook liever van in het begin samen zitten dan kunnen we wat babbelen.

GERTRUD : Ge moet vangen, niet babbelen. Met al jullie getetter jaagt ge de vis weg en zijt ge afgeleid. Als we verspreid zitten, kunnen we ons honderd procent focussen op onze dobber.

DENISE : En gij denkt dat dat gaat lukken?

ANDI : We zullen onze lijnen wat meer naar links en rechts gooien.

GERTRUD : Dat gaat niet. Het reglement van de prijskamp zegt dat ge recht vooruit moet vissen anders zit ge binnen de kortste tijd verstrikt in de lijnen van die ander vissers en hebt ge ambras.

DENISE : Trouwens, het reglement zegt ook dat wij ons plaats niet mogen kiezen, die wordt ons aangewezen.

GERTRUD : Ik ken de voorzitter, ik regel dat wel.

ANDI : Ah en hoe goed kent gij dan die voorzitter? Hebt gij er misschien zo al eens stiekem mee 'gesluikvist', hé Gertrudis?

GERTRUD : We staan niet allemaal de hele tijd krols gelijk gij hé Andi en daarbij dat zijn mijn zaken.

ANDI : Hoelala, daar zit precies meer achter.

GERTRUD : Focust gij u maar op uw dobber.

DENISE : Zeg Rachel, waarom gaat gij eigenlijk mee vissen als ge van 't één vies zijt en van 't ander schrik hebt?

RACHEL : *(Doet haar ogen toe, haar armen open en brengt haar duim en wijsvinger naar elkaar.)* Voor mijn spirituele bevrijding. Aan een visvijver komt mijn ziel los van mijn lichaam en wordt mijn geest gezuiverd door de puurheid van de natuur.

ANDI : Dat is waar. Ik zie haar ziel soms vliegen, heel laag over de kuil zo!

DENISE : Dat de karpers daar nog niet naar hebben gebeten.

RACHEL : En wanneer alles gezuiverd is, ben ik een heel andere mens.

DENISE : En doet gij dan altijd uw ogen toe?

RACHEL : Altijd.

DENISE : Niet moeilijk dat gij niks vangt.

GERTRUD : Ge moet uwe dobber in 't oog houden Rachel, niet uw vliegende ziel.

ANDI : Ze heeft ooit een vis gevangen zonder maaike aan de haak.

RACHEL : Dat was verschieten.

ANDI : De haak zat in zijne staart.

DENISE : Gertrudis, ik stel voor dat we daar ter plaatse zien waar we ons zetten. We vissen nu al zoveel jaar, we hebben uwe tactische prietpraat niet nodig.

GERTRUD : Vissen is nog niet vangen hé Denise.

DENISE : Gij vangt alle dagen gij.

GERTRUD : Bon, als het zo zit. *(Ze veegt het bord snel af.)* Andi, de maaikes! Dat ik ze kan wassen!

ANDI : Die liggen in de keuken.

DENISE : Zie dat ze niet verdrinken hé anders kwispelen ze niet vrolijk meer.

(Gertrudis steekt haar middenvinger op en verdwijnt in de keuken.)

Kom, we laden ons gerief al in de auto.

RACHEL : Ik zet eerst mijn wekker.

ANDI : Denkt ge dat ge in slaap gaat vallen als uw ziel is vertrokken?

RACHEL : Nee, ik doe dat altijd om niet te vergeten onze Pieter straks te sms'en dat ik